

Boerderij Blankenburg aan de Oude Schans, Overschie

Koopakte polder Blijdorp 1806

De naam *Nieuw Blankenburg,* die getuigde van vernieuwing en vooruitgang, kon natuurlijk niet op een ouderwetse boerderij aangebracht worden. Adrianus en Neeltje kozen voor een uitstraling en voor een bouwstijl die bij het tijdsgewricht paste.

De keuze had natuurlijk ook een romantisch aspect. Twee jonggeliefden op een eigen boerderij zonder geldzorgen in een wereld die steeds van kleur en geur veranderde.
"Lieve Nellie," met deze woorden begon opa de brieven die hij soms zomaar aan 'zijn' Neeltje stuurde. 'Lieve Nellie' was een koosnaam. Nellie had ook een koosnaam voor Adrianus, lezen we in de brieven die Neeltje schreef toen Adrianus vanwege de mobilisatie in militaire dienst was: Jes. Wat verwachtten Nellie en Jes van hun leven? Wat zou het leven hun brengen?

De eerste steen van *Nieuw Blankenburg* werd op 25 mei 1913 gelegd door Neeltje Rodenburg-van den Bergh, ongeveer anderhalve maand na de geboorte van hun eerste kindje Ariaantje, mijn moeder. Toen zal de bouw of de verbouwing ongeveer klaar zijn geweest. Misschien was dat aanleiding voor een feestje, of in elk geval een feestelijke onthulling. Een groot feest werd het zeker toen ze in 1924 12,5 jaar getrouwd waren. Hun geluk kon niet op. We lezen erover in de *Blankenburger Courant*, een grappige feestelijke krant, gedrukt ter ere van hun koperen huwelijksfeest. Ook lezen we over de boter die opa en oma maakten en verkochten onder de naam Puritas (zuiverheid).

Daarom was het goed mogelijk onderduikers op de boerderij onder te brengen en dat deden mijn ouders, zowel Joden als voortvluchtige onderduikers. Het wekte niet direct argwaan wanneer er nieuwe gezichten meewerkten. Maar zonder gevaar was het niet. Belangrijk was dat ze een vervalst identiteitsbewijs hadden en dat er voedselbonnen voor ze waren. Daar zorgde het verzet voor door bij voorbeeld in te breken in distributiekantoren, of identiteitsbewijzen en bonnen van overleden personen te vervalsen.

Aan de Klapwijkseweg waren veel bewoners betrokken bij het verzet. Onder andere de broer van mijn vader Cornelis en zijn vrouw Anna Kromkamp en Lenie, zijn zus en haar man Jaap van der Tas waren actief betrokken bij het verzet en bij het huisvesten van onderduikers.

Als kleuter vond ik het reuzegezellig, al die mensen op de boerderij die ook tijd voor mij hadden. Bijzonder is dat ik goede herinneringen heb aan die gevaarlijke tijd. En als kleuter was ik me totaal niet bewust van de ernst van de situatie. Kameraadschappelijk stonden al die mensen naast elkaar met maar één doel: Nederland moest vrij komen van de Duitsers. Gelukkig was ik te jong om de ernst van de situatie te begrijpen, of om de boel te kunnen verraden. Voor mijn oudere broer Aad was dat anders. Als het spannend werd, werd hij in de voorraadkelder van het huis opgesloten om te voorkomen dat hij dingen zou zien die hij mogelijk kon verraden.